

paa hvilke min Opmærksomhed desværre ikke tidligere har været henledet, men jeg har dog ikke troet, da jeg først saa seent blev opmærksom paa dem, at burde vanskeliggjøre Vedtagelsen af denne Lov ved under den forrige Behandling i det andet Thing at indbringe Forslag om deres Afhjælpning. Det er min Hensigt i den Henseende tilbidsfuldt at henvende mig til den lovgivende Forsamling for at søge de Misforhold, der vil se sig, afhjulpne ved særlige Bevillinger paa Finantsloven. Jeg har saaledes, som bemærket, for ikke at vanskeliggjøre denne Sag, afholdt mig fra at stille saadanne Vædringsforslag, og det er det samme Hensyn, som har gjort sig gjældende, idet jeg nu indskrænker mig til de to Vædringsforslag, der foreligge det høie Thing. — Naar jeg undtager disse to Punkter, som findes i Forslagene under Nr. 1 og 2, ere de øvrige Forslag kun Redactionsforslag. I det nemlig denne Inddeling i 4 Vædringsklasser for Obersternes Vedkommende bortfalder, og man gaaer tilbage til de 3 Klasser, saa nødvendigvis derved nogle Redactionsændringer, paa hvilke jeg andrager gjennem de øvrige Forslag. — Jeg skal saaledes paa det Bedste anbefale disse to væsentlige Vædringer til det høie Thing.

Schmann: Jeg maa ret meget beklage, at denne Sag foreligger til Afgjørelse her paa en Tid, da Spørgsmaalet om Tilveiebringelsen af en Indkomststat endnu er uafgjort; thi jeg maatte ansee det for at røbe liden politisk Modenhed og liden alvorlig Tølelse af det Ansvar, som ogsaa paa hviler Rigsdagen, dersom denne paa en Tid, da de ordinaire Indtægter ikke foreslaae til at dække de ordinaire Udgifter, skulde vise sig at have vedtaget en Hærorde, der udkræver en meget større regelmæssig Udgift, end der tidligere har været paaregnet til Landets Forsvarsvæsen, uden tillige og samtidigt at ville give Anvisning paa saadanne ekstraordinære Indtægter og en saadan Tilvæert i den regelmæssige Slatteopbehold, som kan sætte Staten istand til at bære de forøgede Udgifter. Jeg maa derhos finde det ligesem letfindigt, dersom man under saadanne Forhold vil rutte med sine Medler til Gjenstande, som ikke kunne ansees for at være en aldeles nød-

vendig Conseqvent og Følge af den Reform, til hvilken vi have besluttet os, og som nu ved Samthylle fra begge Rigsdagens Afdelinger foreligger til Regeringens Afgjørelse. Jeg vil sige, at jeg ikke engang vilde have dristet mig til at give min Stemme til den Meerudgift udover, hvad der oprindeligt var fordret af Regeringen, som den høitagtede Rigsminister foreslog, da Sagen sidst var til Behandling her, dersom jeg ikke var gaaet ud fra det sikre Haab, at Tilveiebringelsen af en extraordinair personel Skat som Supplement til de løbende Statsindtægter maatte ansees for sikret, og dersom jeg ikke havde forudsat, at den høitagtede Rigsminister ved at foreslaae en saadan Udgift, der, efter hvad der er opløst, vil medføre et Tilleg af henved 50,000 Rd. til, hvad der oprindeligt var paaregnet ved den hele Planlæggelse, hvilket, som bekjendt, udgjør en Udgift, der ikke er fynderligt under 200,000 Rd. udover det, som tidligere er medgaaet, — holdt sig overbevist om, at Sagen ved den nævnte Afvigelte fra, hvad jeg i det Hele maa ansee for en rigtig constitutionel Grundsetning, vilde blive bragt saaledes i Orden, at der ikke vilde blive Tale om at kræve hertil flere Offre. Jeg synes derfor, at der nu er god Tøle til med forøget Styrke at fastholde den Betragtning, som jeg allerede ved denne Sags forrige Behandling her gjorde gjældende, at det kun er et Untagelsesktilfælde, som næsten maa betragtes som forsvindende, at det kan ansees for reiserdigt og forsvareligt, at en skattebevillende Folkerepresentation paanøder Regeringen Udgifter, som den ikke fordreer, og dermed forlader det simple, sunde og naturlige Standpunkt, at det er Regeringen, som skal komme til Repræsentationen og begjære de Midler, som den anseer nødvendige for at røgte sit Kald, og derimod ikke Repræsentationen, som kan eller bør eller tør tage Initiativet til Udgiftsforøgelser, der paanødes Administrationen, og navnlig til saadanne Udgiftsforøgelser, der som den, hvorom der i dette Tilfælde er Tale, ikke engang kunne betragtes som en simpel Smagsag, men som løbe op til en Meerudgift af 100,000 Rd., og som derhos have den overordentligt mislige Charakter, at det ikke ved dem gjælder om at give Medler til at skabe visse Institutioner, der